

Kyra Rutgers & Matthieu Slee

*Fabels
en
Flirten*

Uitgeverij Cupido

Omslag en Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Foto voorzijde omslag: © Yuriyzhuravov | Dreamstime.com

Foto achterzijde omslag: © Dreamzdesigner | Dreamstime.com

ISBN 978-94-6204-168-4

© 2016 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

© 2016 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2016 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

‘Er is minder handigheid nodig om te bedriegen,
dan om niet bedrogen te worden.’
(Chevalier de Bruix)

HOOFDSTUK 1

“Néé,” roept Sophie verrast. “Is het heus? Ben je écht verliefd? Is het de ware?”

Sam knikt. “Eindelijk heb ik mijn droomvrouw gevonden.” Zelfverzekerd laat hij zijn blik door café Fabels gaan, alsof hij goedkeurende reacties van de andere eetcafé-bezoekers in ontvangst wil nemen. Maar het is deze vrijdagmiddag opmerkelijk stil en geen van de tapgasten geeft sjoege.

Sophie zit echter aan zijn lippen gekluisterd.

“Vertel! Hoe? Wat? Wanneer?” klinkt het opgewonden. Ze wil alles weten.

“We zijn al een paar keer uit geweest en ik vind haar echt heel leuk!”

Sophie voelt een steek van jaloezie, dat heeft ze altijd als Sam een vriendin heeft.

“Ik ben alweer twee jaar single, Soph. Ik ben het alleen-zijn een beetje beu.”

“Alsof je de afgelopen twee jaar hebt stilgezeten,” schamper Sophie.

“Maar niets serieus,” zegt Sam. “Ik ben nu dertig en denk steeds vaker: *Is dit het nu?*”

“Aaah, het welbekende dertigersdilemma.” Sophie pakt de in plastic gehulde drankkaart. Ze kijkt Sam vragend aan. “Een Prosecco om het te vieren?”

Sam knikt en wenkt de ober, een breedgeschouderde jongen met een mediterraan uiterlijk, die ze niet eerder in Fabels hebben gezien. “Een fles Prosecco graag.”

“Hebben jij en je vriendin soms iets te vieren?” vraagt de ober.

“Eh... ze is niet mijn vriendin.”

“Zo’n mooie vrouw... en ze is níét je vriendin?” De ober lacht en knipoogt ondeugend.

“We zijn buren én beste vrienden,” legt Sophie uit. Ze weet dat Sam geërgerd kan reageren als een man haar een compliment maakt waar hij bij zit. Maar stiekem voelt het goed als Sam jaloers is. Toen ze hem net leerde kennen had ze zelfs op méér gehoopt dan een warme vriendschap. Wat lijkt die eerste ontmoeting lang geleden! Zij had net die fantastische baan bij modemagazine Couture. Ze kende nog niemand in de stad en voelde zich onwennig in haar nieuwe woning. Die allereerste dag was ze naar beneden gelopen om bij de buren wat suiker te lenen. Ze herinnert zich nog hoe opgelaten ze zich had gevoeld toen die knappe man met ontbloot bovenlichaam de deur opendeed.

Sophie glimlacht als ze eraan terugdenkt. Die blik in Sams ogen, alsof zij van een andere planeet kwam. Nog die allereerste avond waren ze naar Fabels gegaan en sindsdien is het hun stamcafé.

Tegen de ober zegt ze lachend: “Het kopje suiker lenen ging over tot samen leuke dingen doen.” Ze steekt haar hand uit. “Hoi, ik ben Sophie en mijn niet-op-mij-verliefde-vriend heet Sam.”

“En ik ben Mo. Tot uw dienst.” De ober maakt een kleine buiging.

Als even later hun glazen klinken, vraagt Sophie: “Hoe heb je haar ontmoet?”

“Op Tinder.” Sam zegt het alsof dat de gewoonste zaak van

de wereld is.

Sophie verslikt zich in haar drankje. “Een dating-app? Sam, een knappe vent als jij!”

“Doe gewoon, Soph. Half Nederland zit op Tinder.”

Sophie trekt een vies gezicht. “Nou, mij lijkt het niets. Al die mannen en vrouwen die langs profielfoto’s scrollen. Bah. Voor mij is het één grote vleeskeuring.”

Sam negeert de opmerking en haalt zijn mobieltje uit zijn broekzak tevoorschijn. “Kijk, dit is Petra. Prachtige meid, toch?” Hij toont haar de foto.

Sophie ziet een blonde schoonheid, type Paris Hilton. Blond, slank, lichtblauwe ogen. De vrouw draagt een jurkje met luipaardprint en visnetkousen en kijkt verleidelijk in de camera, terwijl ze een chihuahua in haar armen houdt. “Wow, ze is sexy,” klinkt het gemeend. “Waar woont ze? Wat voor werk doet ze? Wat zijn haar hobby’s?” “Jee, wat een vragen,” lacht Sam. “Petra woont in Amsterdam. In West, de Kinkerstraat. En... eh... ze is danseres.” “Danseres?” Sophies interesse is gewekt. “Een professionele danseres, bedoel je?”

Sam knikt. “Leuk, hè? En zoals ik al zei, woont ze in...”

Sophie maakt een wegwuivend gebaar. Ze wil alles weten over het dansen. Ze is gek op dansen. Als peuter zette ze haar eerste dansstapjes in de lokale dansschool, waar ze tot haar twintigste in de A-selectie heeft gedanst. Ze weet wat er bij komt kijken om dat professioneel te kunnen doen. “Waar danst ze? Scapino? Het Nationaal Ballet?”

Sam schuift ongemakkelijk heen en weer. “Eh... ze is niet zo van dat klassieke...”

“Oh, danst ze bij een showballet?” vraagt Sophie niet min-

der enthousiast. “Musicals?”

Sam schudt zijn hoofd. “Ze is paaldanseres,” klinkt het bijna fluisterend.

Sophie verslikt zich bijna in haar drankje. Proestend brengt ze uit: “Pááldanseres!” Als ze ziet dat Sams gezicht betreft, verontschuldigt ze zich haastig. “Sorry, hoor. Ik wilde niet... Jij had het over settelen en... Nou, ze moet echt heel bijzonder zijn.”

Sams handen spelen met het bierviltje dat voor hem op tafel ligt. Verdedigend zegt hij: “Paaldansen is tegenwoordig heel hip, Soph. Het is eigenlijk een soort fitness.”

“Oh... Paaldanst ze in de sportschool?”

“Nee. In een nachtclub. Nou en? Kom op, Sophie, wees gewoon blij voor me.”

Sophie legt haar hand vriendschappelijk op die van hem. “Ik ben ook blij voor je. Heus. Maar afspreken via een datingsite... Ik hou erg van romantiek en geloof meer in toevallige ontmoetingen of in ouderwets koppelen, dan in online daten.”

Nu zijn paaldanseres niet langer het onderwerp van gesprek is, ontspant Sam. Hij krijgt weer iets van de brandie terug, die hij eerder tentoonspreidde toen hij over zijn nieuwe vlam was begonnen. “Ik wist niet dat jij openstaat voor koppelen, Soph.” Op geheimzinnige toon fluistert hij: “Het toeval wil dat een collega van me op zoek is...”

* * *

Sophie kijkt uit het raam van haar appartement. Buiten claxonneert een automobilist geërgerd omdat een vuilnis-

wagen net even te lang de smalle straat blokkeert. Fietsers gaan er zigzaggend omheen. Een enkeling gaat over de stoep, wat tot gescheld leidt van een oudere voetganger die zijn hond in de goot wil laten plassen. Sophie houdt van de grote stad met haar oude gebouwen en de grachten, de vele culturen, het exotische eten en de drukte. Ze voelt zich echt een Amsterdamse, en daar heeft Sam haar bij geholpen. Hij is zonder twijfel de liefste vriend die ze ooit heeft gehad. De liefste, de leukste, de eerlijkste én... de knapste, schiet het door haar heen. Sophie lacht als ze terugdenkt aan zijn liefdesbekentenis. Een paaldanseres! Die malle Sam, hij heeft altijd iets geks...

Na hun bezoek aan Fabels waren ze samen naar huis gelopen. In de Utrechtsestraat paste zij knalrode pumps, maar ze kocht ze niet, en Sam had in platenzaak Concerto dat ene album van Pink Floyd op de kop getikt waar hij al zo lang naar op zoek was. Daarna was hij gebeld voor de bezichtiging van een woning. Sam speelt als makelaar fantastisch het type snelle jongen, maar Sophie weet dat het een façade is. Onder al die branie schuilt een goudeerlijke vent.

Sophie is blij dat haar vriend zo gelukkig is. Hij verdient het. Zelf is ze heel benieuwd naar de collega aan wie Sam haar wil koppelen. Zou die Henk écht zo leuk zijn als Sam zegt? Tijdens hun wandeling naar huis probeerde ze meer informatie los te krijgen, maar Sam had dat weggewuifd: "Wacht gewoon af. Ik ga jullie allebei heel gelukkig maken als je belooft dat je je eerste zoon naar mij vernoemt." Sophie zou het leuk vinden om een serieuze relatie te hebben. Ze is achtentwintig en vrijwel al haar oude vriendin-

nen uit haar geboortedorp wonen samen of zijn getrouwd. Sommigen hebben al kinderen. Het is ook niet dat ze geen aandacht krijgt van mannen, want ze heeft de juiste looks. De artdirector van Couture vraagt vaak of ze als model wil meewerken aan fotoshoots: “Jij lijkt sprekend op de jonge Nastassja Kinski.” Maar Sophie bedankt altijd vriendelijk voor de eer; een leven in de spotlights is het láátste wat ze ambieert. Ze heeft geen behoefte aan roem of veel geld, en een jachtig bestaan lijkt haar vreselijk. Net als Sam droomt zij van die ene grote liefde.

Het rinkelen van de telefoon onderbreekt haar gedachten. Sophie pakt haar mobieltje van de salontafel. Een onbekend nummer. “Met Sophie.” Aan de andere kant van de lijn hoort ze slechts onverstaanbaar geroezemoes.

“Met Sophie, hallo?” Als ze opnieuw alleen maar ruis hoort, hangt ze op. Vrijwel direct gaat de telefoon opnieuw over. “Hallo?” vraag ze, nu wat ongeduldig.

“Ja, hallo. Met Henk. Kun je me verstaan?”

Sophie voelt dat ze rood wordt. “Henk? Ben jij die collega van Sam?”

Henk klinkt hoorbaar opgelucht. “Ja. Klopt. Ik vroeg me af of... eh... Nou, wat ik zeggen wil, Sam dacht dat we, jij en ik dus, samen eens wat zouden kunnen doen. Heb je al plannen voor zondag? Ik dacht...”

“Dat lijkt me leuk, Henk,” hoort Sophie zichzelf zeggen.

* * *

Voor de zoveelste keer werpt Sophie een blik op de klok. De minuten kruipen traag voorbij. Ze is al twee keer naar

beneden gelopen om te kijken of Sam thuis is. Opnieuw klikt ze de Facebookpagina aan. De profielfoto van Henk spreekt haar aan. Hij ziet er leuk uit, echt een stoere vent. Maar ze wil zo veel méér weten! Wat is hij voor een man? Hoe oud is hij? Wat zijn z'n hobby's? Antwoorden die ze via zijn Facebook-pagina niet kan krijgen. Het enige wat overduidelijk is, is zijn passie voor het automerk Mercedes Benz. Opeens hoort Sophie het zoemende motortje van Sams Vespa. Ze springt op en loopt meteen naar de voordeur. In no-time staat ze bij Sam voor de deur te wachten tot haar vriend boven is. Als ze Sam de buitendeur hoort openen, roept ze met een blos van opwinding op haar wangen: "Hij heeft gebeld, Sam. Wat moet ik nu? Wat als ik hem niet leuk vind?"

Sam staart haar niet-begrijpend aan: "Waar heb je het over, Sophie?"

"Over Henk natuurlijk! Hij heeft gebeld, we hebben een date..."

Sam lacht. "Ben je daarom zo opgewonden? Relax, Soph. Henk is een geweldige vent. Er is niets om je zorgen over te maken." Met een grote grijns en een uitnodigend armgebaar geeft hij te kennen dat Sophie binnen moet komen...

HOOFDSTUK 2

Sam trekt het prijskaartje van zijn nieuwe broek. Tweehonderdvijfentwintig euro voor een broek die hij na deze avond hoogstwaarschijnlijk nóóit meer zal dragen. Hij slaakt een diepe zucht. De dresscode voor het housefeest in de Hemkade is leer en lak. Hij in een leren broek? Zijn collega's zouden niet meer bijkomen als ze het zouden horen. En wat zou Sophie wel niet zeggen? Hij wil het leren broek-verhaal voor haar verzwijgen. Maar diep vanbinnen weet Sam dat hij het Sophie vroeg of laat zal vertellen, ze delen immers alles met elkaar. Die lieve Sophie... Wat was ze nieuwsgierig geweest naar Henk, én nerveus! Hij hoopt maar dat ze een leuke avond heeft. Hij heeft er toch wel goed aan gedaan om ze te koppelen? Als Sam zijn benen in de pijpen van de leren broek probeert te wurmen, moet hij onwillekeurig terugdenken aan de verkoopster van het Leder Paleis op de Nieuwendijk; een vrouw van middelbare leeftijd met een pluizige poedelpermanent. Zijn sceptische blik in de spiegel was de verkoopster niet ontgaan. "Leuker broekie, hoor. Uitgevoerd in de mooiste kwaliteit kalfsleer," klonk het in plat Amsterdams. "Hij staat je goed. Kijk eens, hoe mooi hij valt... Of hij voor je gemaakt is." En met een vette knipoog: "Als ik een paar jaar jonger was, wist ik het wel."

Sam trekt de rits omhoog. "Nou Petra," mompelt hij in zichzelf. "Dit heb ik dus allemaal voor je over. Dat het maar een leuke zondagavond mag worden." Hij besprenkelt zijn gladgeschoren wangen met Armani-aftershave en

kijkt op zijn horloge. Ze zal er zo wel zijn.

Sam scrolt door zijn mobiel tot hij bij de foto van Petra is. De manier waarop ze verleidelijk in de camera kijkt, bezorgt hem een raar gevoel in zijn buik. Goh, is hij echt zenuwachtig voor dit afspraakje? Het gevoel is in elk geval stukken beter dan de knoop in zijn maag die hij had gevoeld na Anja's vertrek...

Het is alweer twee jaar geleden dat Anja de deur van hun woning achter zich dichttrok. Toch herinnert Sam zich alles als de dag van gisteren. Zoals die ochtend dat hij haar had betrappt. Het luidde het einde in van een perfecte relatie, althans in zijn ogen. Anja en hij konden enorm met elkaar lachen, maar ook tot in de vroege uurtjes diepgaande gesprekken voeren. Ze was lief, creatief en zorgzaam. En qua uiterlijk zijn droomvrouw: slank, maar met vrouwelijke rondingen, weelderige krullen die haar lelieblanke gezicht omlijstten én dwingende smaragdgroene ogen. Ook de seks was geweldig! Het was misgegaan toen hij bij het makelaarskantoor ging werken. Overuren waren eerder regel dan uitzondering en zijn werkdrijf leidde na verloop van tijd tot knallende ruzies thuis.

“Ik vind er niets meer aan zo,” riep Anja meer dan eens boos uit. “Bijna elke avond zit ik alléén op de bank. We doen nooit meer iets samen, Sam.”

Ze had bijna wanhopig geklonken, maar hij negeerde haar smeekbedes en zei altijd dat hij ook voor háár zo hard werkte. Het ging toch om hún toekomst samen?

Anja leek zich uiteindelijk neer te leggen bij zijn lange dagen. De verwijten bleven achterwege, maar gaandeweg kreeg hij een onbestemd gevoel. Als hij wél op een norma-

le tijd thuis kwam, was ze er niet of gedroeg ze zich afstandelijk. Alsof er een onzichtbare kloof tussen hen in was gekomen. Toen Anja ook tussen de lakens steeds passiever werd, zei zijn onderbuikgevoel dat er iets vreselijk mis was.

Sam zou die bewuste ochtend nooit vergeten. Anja stond te douchen, haar mobieltje lag in de zitkamer op tafel. Er kwam een sms'je binnen. Nooit had hij in haar mobiel gekeken, maar nu was er die onbedwingbare behoefte om te kijken wie haar op dit vroege ochtenduur een bericht stuurde. Wat hij las, deed zijn wereld instorten. *Goedemorgen schoonheid, wat was je weer lekker. Zien we elkaar vanavond nog?*

Verbijsterd en met bonkend hart had hij de telefoon op de bank gesmeten toen Anja met een handdoek om haar lichaam gewikkeld plotseling de huiskamer binnenliep. Ze deed geen enkele moeite om te ontkennen toen hij haar confronteerde met het pikante sms'je. "Ik heb je toch gewaarschuwd? En niet één keer, maar wel honderd keer! Rico heeft wél oog voor mij. Jij hebt alles kapotgemaakt, Sam. Níét ik!"

In totale verwarring had Sam toegekeken hoe Anja haar koffers pakte. Met een harde klap gooide ze de deur van hun woning achter zich dicht – en die van zijn hart. Nog altijd maakt een somber gevoel zich van hem meester als hij terugdenkt aan Anja. Het was afschuwelijk dat hun relatie zo moest eindigen. *Hoe zou het met haar zijn?* Sam schrikt op van het gerinkel van zijn telefoon.

"Hey schat. Ik sta voor je deur. Ben je klaar voor de spannendste date van je leven?"

Sophie kan zich de haren wel uit het hoofd trekken. Wat heeft ze een spijt!

Blind Date Henk zit tegenover haar. Hij wenkt de serveerster. “Hé, moppie, heb je even?”

Sophie ziet dat de serveerster knikt en vriendelijk lacht, maar zelf voelt ze zich opgelaten.

Sophie zucht diep. Eigenlijk baalt ze al van Henk vanaf het eerste moment dat hij haar bij de entree van de Heineken Hoek met een soort mokerslag op haar schouder begroette. En sindsdien is hij ook nog constant aan het praten. Over zijn ex-vrouw, hoe zij hem bedrogen heeft, de scheiding van ‘dat rotwijf’, dat leuke huisje in Almere, zijn droomjob bij het makelaarskantoor, gabbertje Sam en de vrouwtjes die allemaal iets van hem moeten. Maar hij zal daar nóóit meer intrappen.

Sophie is dichtgeklapt. Zelf wil ze deze man helemaal niets vertellen over háár leven, ze wil alleen nog maar naar huis. Ze zou de rest van haar leven nog liever alleen zijn, dan dat ze een tweede date zou hebben met Heineken Hoek Henk! En ze had zich nog wel zo verheugd op het afspraakje!

Tot haar afgrijzen ziet Sophie dat Henk ongegeneerd met zijn pink iets onwelgevalligs tussen zijn kiezen vandaan probeert te halen. Ze heeft de neiging om het bakje tandenstokers dat op het tafeltje staat naar hem toe te schuiven, maar ze doet het niet.

“Koffie?” vraagt Henk, wanneer hij eindelijk uitgepeuterd is.

Sophie voelt zich gek genoeg verplicht om deze ellendige avond uit te zitten.

“Mag het een thee zijn?” hoort ze zichzelf vragen.

“Wat jij wilt, schat.”

De serveerster staat nu bij het tafeltje. “Wat mag het zijn?” “Doe mij maar een whiskylikeur, heb je Glayva? Mooi. En mevrouw wil een thee.”

Sophie ziet dat Henks blik voortdurend naar het uitnodigende decolleté van het meisje wordt getrokken. Ze durft te wedden dat als ze hem straks vraagt naar de haarkleur van de serveerster hij het antwoord schuldig moet blijven, maar dat hij feilloos haar cupmaat kan noemen. Eigenlijk vindt ze Henk gewoon een engerd. Hoe oud is dat meisje nu helemaal? Achttien? Negentien? Veel ouder zal ze niet zijn.

Dat Henk steelse blikken op haar borsten werpt, is ook de serveerster niet ontgaan. Het kan haar niets schelen. Ze glimlacht plichtmatig en vertrekt met de bestelling.

Onopvallend werpt Sophie een blik op haar polshorloge. Het is gelukkig bijna acht uur.

“Uuuuuuuuuuuuh,” klinkt het hard.

Sophie kijkt op. Wat hoort ze nou? Liet hij echt een boer? “Oeps,” zegt Henk quasi-gegeneerd. “Wie geeft die boer een stoel?” Hij buldert het uit om zijn eigen afgezaagde grap.

Sophie weet zich geen houding te geven. Ze glimlacht flauwtjes en kijkt snel in het rond of de andere gasten het ook hebben gehoord. Dat moet haast wel, maar niemand laat iets merken. Ze ziet Henk weer tussen zijn tanden peuteren.

“Ik vind het echt heel leuk zo met z’n tweeën, Soph,” zegt Henk. “Ik bedoel, na mijn scheiding heb ik best wat rondge... eh... keken. Maar ik vind jou écht leuk.”

Sophie voelt haar wangen kleuren. Ze weet niet wat ze moet antwoorden. Ze is zo boos op Sam. Nee, boos is niet het goede woord. Ze is woedend! Heeft Sam werkelijk gedacht dat zij ooit iets zou kunnen voelen voor deze ongelikte beer? Deze proleet? Maar ze hoort zichzelf zeggen: “Ik vind het ook erg gezellig.”

De serveerster is terug. Ze zet het likeurtje bij Henk neer en een kopje heet water bij Sophie. Het theezakje ligt op het schoteltje.

Henk staat op. “Ik moet echt even een peuk opsteken buiten, ben zo terug.”

Sophie knikt. Normaal gesproken zou ze het onbeleefd hebben gevonden als iemand bij een eerste date buiten zou gaan roken, maar nu vindt ze het een opluchting. Ze pakt haar mobiel en tikt een sms-bericht naar Sam: *Hoe kan je me dit aandoen? Ik háát je!* Ze stopt het mobieltje terug in haar tas en laat het theezakje een paar keer kopje-ondergaan. “Henk is écht een leuke vent,” had Sam die middag gezegd toen zij haar twijfels uitte over deze blind date. Is zijn mensenkennis zo slecht?

HOOFDSTUK 3

Als Sophie een onaangename nicotinewalm gewaar wordt, hoort ze direct ook Henks luide stem. “Zullen we de volgende keer samen iets doen? Met Sam erbij?”

Als Henk haar vragende blik ziet, verduidelijkt hij: “Sam heeft toch ook een meissie?”

“Ja, misschien,” zegt Sophie. Ze vindt zichzelf laf, maar ze heeft er altijd moeite mee gehad om mensen af te wijzen. Ze wil niemand voor het hoofd stoten, zelfs deze Henk niet. “Maar de komende tijd ben ik erg druk met mijn werk, de nieuwe voorjaarscollectie...”

“Oh ja,” onderbreekt Henk haar. ‘Jij werkt bij dat modeblaadje, hè? Cosure?’

“Couture,” verbetert Sophie hem. *Wat een sukkel!* Ze knikt. “Ik ben redactrice.”

‘Nou, je had ook fotomodel kunnen zijn, als je het mij vraagt.’

Sophie lacht beleefd. Bij menig andere man zou ze zijn gaan blozen, maar een compliment van Henk doet haar niks. Ze hoort haar telefoon piepen. Sophie pakt de telefoon uit haar tas. Ze heeft een sms-bericht. Het is van Sam. *Hoe bedoel je? Ben je nog met Henk? Kan ik je morgen bellen? Ben op pad met Petra.*

Sophie beantwoordt het bericht niet en stopt de telefoon terug in haar tas.

“Dat was mijn moeder,” zegt ze tegen Henk. “Of ik straks nog even bij haar langskom.”

Henk gooit het likeurtje in één teug naar binnen, veegt met

zijn mouw langs zijn mond als een kind met een melksnor en zegt: “Leuk. Ik ga met je mee.”

Sophie voelt het bloed naar haar hoofd stijgen en wil tegelijkertijd wel door de grond zakken. “Eh...” stamelt ze. “Eh...”

Henk wenkt de serveerster, maakt het bekende wrijvende gebaar met duim en wijsvinger en alsof dat nog niet duidelijk genoeg is, roept hij loeihard: “Betalen graag!”

Sophie opent haar tas, maar Henk wenkt dat dat niet nodig is: “My treat!”

Zoals Henk het uitspreekt, klinkt het als ‘mai triet’, maar Sophie begrijpt wat hij bedoelt. Henk wil de rekening betalen. Ze vreest alleen dat hij straks iets terugverwacht. Alleen al de gedachte dat hij haar zal willen kussen... Sophie zit koortsachtig te bedenken hoe ze zich hier nu weer uit moet redden. Henk is vast van plan om mee te gaan naar haar moeder. Maar haar moeder woont niet eens in Amsterdam! Wat moet ze zeggen?

Als ze opkijkt, ziet ze dat Henk de serveerster een knipoog geeft en vervolgens een laatste blik werpt op het kennelijk onweerstaanbare decolleté van het meisje.

“Fijne avond nog saampjes en tot de volgende keer,” roept de serveerster vrolijk.

Sophie glimlacht vriendelijk, maar ze weet één ding zeker. Het wordt geen fijne avond sámen en er komt zeker geen volgende keer. Niet met deze man!

“Waarheen?” vraagt Henk alsof het de gewoonste zaak is dat hij met haar meegaat.

“Ik denk echt dat ik beter alleen kan gaan,” zegt Sophie. “Het was erg gezellig, maar... eh... Mijn moeder is al wat

ouder,” jukt ze. “Ik kan ’s avonds niet zomaar met een wildvreemde man komen aanzetten.”

Henk realiseert zich dat verder aandringen geen zin heeft. “Een andere keer dan?”

Sophie durft niet te zeggen wat ze werkelijk denkt en knikt zwakjes.

Als Henk onverwachts naar beneden buigt om Sophie op haar mond te zoenen, zakt ze van de schrik iets door haar knieën waardoor zijn tong heel even haar voorhoofd raakt. Henks gouden Mercedeshangertje komt tegen haar kin.

“Oeps, ik dacht dat ik iets liet vallen,” zegt Sophie, die zich realiseert dat de situatie echt steeds gênanter wordt. Ze voelt – *hè, verdorie* – dat ze weer rood wordt.

Gelukkig is het moment voorbij, althans Henks moment. Hij vermant zich en met een geforceerd “Nou, tot ziens dan maar” neemt hij uiteindelijk afscheid.

Sophie weet niet of ze moet lachen of huilen. Wat heeft ze zich weer belachelijk gemaakt. Wat een ongelooflijke mismatch is die Henk. Wat een vreselijke avond.

* * *

Er staat een enorme rij voor de nachtclub. De muziek, snoeiharde techno, dreunt flink door naar buiten. Petra pakt Sams hand en wurmt zich langs de rij. Joviaal kust ze de uitsmijters bij de deur. “Hey jongens, alles goed? Wat een drukte, zeg.”

“Ga je weer om die paal hangen?” lacht de gespierde portier.

“Nee, ik ben vrij. Ik ga lekker genieten met mijn vriend,”

lacht Petra.

“Ik wist niet dat je een vriend had, meid.” De man geeft Sam een vriendschappelijke klap op zijn schouder. “Have fun!”

“Dus hier dans je?” Sam moet zijn stem verheffen om boven de muziek uit te komen.

“Coole tent, hè? Kom, laten we naar de bar gaan. Champagne?”

Bij de bar verdringen de feestgangers zich om een drankje te bestellen. Petra loopt naar de zijkant, waar de barman haar al in het vizier heeft. Hij fluit op zijn vingers.

“Wat zie je er weer sexy uit.” Petra buigt zich voorover over de bar en omhelst hem. “Twee glazen champagne, graag.”

Ze draait zich om naar Sam. “Sam, dit is Maurice.”

Sam steekt zijn hand uit naar de barman. “Aangenaam.” Hij voelt zich wat houtherig tussen de losse menigte. Hij is al op heel wat feesten geweest, maar dit... Dit heeft hij nog nooit meegemaakt!

Alle mannen dragen een leren broek, terwijl de vrouwen gehuld zijn in lederen catsuits, latex hotpants en lakjurkjes. Op een verhoogd podium en in – in de lucht hangende – kooien voeren schaars geklede danseressen sensuele standjes uit waarbij zelfs Miley Cyrus zou verbleken.

Door de zaal lopen Candygirls, meisjes van wie de borsten slechts bedekt zijn met zilveren lapjes stof. Ze worstelen zich met dienbladen vol spekjes, lolly's en ander suikergoed door de dansende massa.

De feestbezoekers gaan volledig los op de harde beats. Ze bewegen hun armen, benen en hoofd in het ritme van de

opzwevende basdrum.

“En? Hoe vind je het?” vraagt Petra.

“Het is absoluut leuk om een keer mee te maken,” zegt Sam. “Nou, proost! Op ons!”

Ze toosten. Sam kan zijn ogen niet van Petra afhouden; ze ziet er fantastisch uit. Haar blonde lokken worden naar achteren gehouden door een zwarte diadeem met glinsterende nepdiamantjes. Haar slanke figuur komt nog beter tot zijn recht in het superstrakke latexjurkje.

“Wat kijk je?” Petra lijkt opeens wat onzeker. “Is er iets? Zit mijn haar niet goed?”

“Je bent ongelooflijk sexy,” antwoordt Sam.

Haar met zwart kohlpotlood omrande ogen kijken hem verleidelijk aan. “Ik vind je leuk, Sam. Ik hoop echt dat het iets wordt tussen ons.”

Sam buigt naar voren en kust Petra teder op haar lippen. Haar aandacht wordt getrokken door iemand die even verderop naar haar staat te zwaaien. “Sorry Sam. Ik moet echt even gedagzeggen.”

Sam kijkt haar glimlachend na. Dan denkt hij aan Sophie en het bericht dat ze hem eerder stuurde. Hij werpt een blik op zijn mobieltje, maar ze heeft niet meer gereageerd.

* * *

Sophie staart uit het raam. De straat ligt er verlaten bij. De ouderwets aandoende lantaarnpalen verspreiden een geelachtig licht op het trottoir. Sophie voelt zich soms ontzettend eenzaam in de stad die haar doorgaans juist lijkt te omarmen en haar het gevoel geeft dat ze deel uitmaakt van